

Wspólnota jest bardzo ważnym środkiem budowania życia wewnętrznego. Jest ona normalną drogą, jaką Bóg w Kościele prowadzi dusze do zbawienia. Dlatego należy wyjątkowo cenić spotkania wspólnotowe. Poprzez osobiste świadectwo, łaska dana jednemu, staje się jakby pomnożona, zwielokrotniona, dostępna innym. Wspólnota winna być środowiskiem podtrzymywania i wzrostu życia wewnętrznego.

Spotkania nawiązują do Zeszytów Ruchu. Na tej podstawie członkowie wspólnoty dzielą się ze współbraćmi świadectwem życia i współpracy z łaską.

Od animatora i uczestników grupy Pan Bóg oczekuje przede wszystkim pokory, otwartości. Choćby jedna osoba, pokornie i ufnie wyczekująca na działanie Boga, tworzy właściwy klimat całego spotkania. Tak więc najważniejsze jest otwarcie na działanie łaski Bożej, a nie sama metoda czy schemat prowadzenia spotkań.

Grupa dzielenia jest spotkaniem, podczas którego każdy z uczestników ma szansę (ale nie obowiązek) podzielenia się z innymi doświadczeniem swego życia, doświadczeniem wiary. Może powiedzieć o swoich relacjach z Bogiem, o tym, czego Pan Bóg dokonuje w jego życiu, o wątpliwościach, o doświadczeniach pozytywnych, jak i negatywnych.

Punktem wyjścia, pomocą, czynnikiem organizującym i ograniczającym tematykę wypowiedzi jest przeczytany na początku spotkania fragment tekstu lub treść wysłuchanej konferencji. Świadectwo każdej osoby jest darem dla wszystkich pozostałych, szczerym otwarciem się wobec nich, próbą przekazania ważnych dla mówiącego treści, które być może nigdy nie były przez niego formułowane.

Uczestnicy spotkania starają się przyjąć ten dar poprzez uważne wysłuchanie. Nie komentują wypowiedzi innych, nie dyskutują z nimi, nie udzielają rad, ani też nie przekazują treści świadectwa poza grono słuchających

- nawet jeśli głęboko ono nas porusza, rodzi pytania czy prowokuje do dyskusji. Dzielenie nie jest bowiem wymianą poglądów na pewną dziedzinę życia, lecz spojrzeniem na naszą postawę wobec Boga (i na Jego działanie wobec nas). Ma ono prowadzić do odkrywania prawdy o nas samych - i w konsekwencji zanieśienia jej Bogu - oraz pomóc nam w patrzeniu z wiarą w nasze życie.

Jeżeli natomiast czegoś w danym świadectwie nie zrozumieliśmy, jakieś dopowiedzenie mogłoby nam pomóc w spojrzeniu na samych siebie, poczekajmy do końca spotkania i pytanie zadajmy autorowi świadectwa w cztery oczy - jeśli się na to zgodzi.

□ **"Dekalog" spotkań**

1. Każde spotkanie warto rozpocząć i zakończyć wspólną modlitwą, wzywając wstawiennictwa i opieki Maryi, która najpełniej otwiera nas na działanie Ducha Świętego i miłującą obecność Boga.
2. Podejmij wysiłek trwania w czasie spotkania w postawie modlitwy i zawierzenia (spotkanie ma być formą wspólną, głośnej medytacji, rozważania, spojrzenia na swoje życie w świetle podanych treści duchowych, w obecności Boga oraz braci i sióstr, dlatego każdy z uczestników kończy swoją "wypowiedź" krótką modlitwą, np. "Dziękuję Ci Jezus", "Maryjo proszę Cię ...").
3. Zabiegaj o atmosferę wyciszenia, skupienia, dyskrecji i otwartości.
4. Nie narzucaj innym własnego sposobu myślenia, przeżywania, reagowania, światopoglądu.
5. Wystrzegaj się postawy doradcy, nie miej ambicji rozwiązywania komuś jego problemów czy wykładania "powszechnej" teologii i moralności.
6. Unikaj sformułowań ogólnych typu: "my", "ludzie", "oni", czy bezosobowych jak: "trzeba", "powinno się", "należy", "wiadomo".
7. Staraj się mówić jednoznacznie, konkretnie i rzeczowo (*trzymając się tematu spotkania*), tak by odnosić swoją wypowiedź do siebie, a nie komentować przedmówcę.
8. Unikaj dyskusji, krytyki, polemik, osądzania czy moralizowania, ale zachęcaj innych do dzielenia się własnym doświadczeniem duchowym.
9. Nie bój się chwil dłuższego milczenia - dla kogoś mogą one być potrzebne do modlitwy, przemyślenia problemu, oceny siebie, podjęcia decyzji.
10. Staraj się wsłuchiwać w głos siostry czy brata przyjmując ich takimi, jakimi są, w ten sposób pomożesz jej (mu) wypowiedzieć siebie.